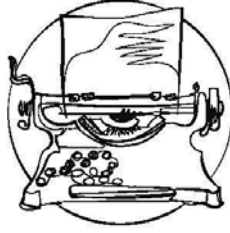

SARI YÜZ

R. F. Kuang

Çeviren
Elif Ersavcı

Eric ile Janette'a

Bir

Athena Liu'nun ölümünü izlediğim gece, Netflix'le yaptığı anlaşmayı kutluyoruz.

Baştan söyleyeyim, bu hikâyenin bir anlam ifade edebilmesi için Athena'yla ilgili şu iki şeyi bilmeniz gerekir:

Birincisi, Athena'nın her şeyi var: Üniversiteden mezun olur olmaz büyük bir yayıneviyle birden çok kitap için sözleşme yaptı, adını sanını herkesin bildiği bir yazarlık programında yüksek lisans eğitimi aldı, özgeçmişi çok prestijli konuk sanatçı programlarıyla dolu ve bugüne dek aday olduğu ödüllerin listesi alışveriş listemden daha uzun. Henüz yirmi yedi yaşında ve her biri öncekinden daha büyük bir başarı yakalayan üç romanı yayımlandı. Athena için Netflix'le imzaladığı anlaşma hayatını değiştirecek türden bir olay değil yani, bir övünç kaynağı, edebiyat dünyası yıldızlığına giden, mezuniyetinden beri tozunu attırdığı yolun tali hoşluklarından bir başkası olsa olsa.

İkincisi, belki de birinci maddenin sonucu bu, neredeyse hiç arkadaşı yok. Neslimizin yazarları –otuzuna basmamış, genç, hırslı ve gelecek vaat edenler– sürüler hâlinde hareket etme eğiliminde. Sosyal medyanın her köşesinde bu yazar kliklerinin kanıtlarını görebilirsiniz – birbirlerinin henüz basılmamış kitaplarından seçilmiş pasajları yere göğe koyamaz (BİTSE DE OKUSAK, BAYILDIM!), kapaklar tanıtılınca ortalığı ciyak ciyak ayağa kaldırır (O KADAR MUHTEŞEM Kİ DAYANAMIYORUM!!!) ve dünyanın dört bir yanındaki edebiyat buluşma-

larında grup selfilerini paylaşırlar. Ama Athena'nın Instagram fotoğraflarında başka kimseyi görmezsiniz. Düzenli olarak tweet atıp yetmiş bin takipçisine kariyeriyle ilgili haberler verir ve cins şakalar yapar ama başka insanları etiketlediği nadirdir. Meşhur isimleri zikretmez, meslektaşlarının kitaplarının reklamını yapıp tavsiye etmez, kariyerinin başındaki yazarlar gibi can havliyle göstermelik samimiyetler kurmaz. Onu tanıdığım onca zaman boyunca benden başka birinden yakın arkadaşım diye bahsettiğini duymadım hiç.

Eskiden mesafeli olduğunu düşünüyordum sadece. Athena o kadar saçma sapan, o kadar akıl almaz derecede başarılı ki alelade fanilerin arasına karışmak istememesi gayet anlaşılır. Bir tek mavi tiklilerle ve kitapları çok satan, modern toplum üzerine güzide gözlemleriyle onu eğlendirebilen diğer yazarlarla muhabbet ediyordur büyük ihtimalle. Proleterlerle arkadaşlık edecek vakti yoktur.

Ama son yıllarda başka bir teori geliştirdim. Belki de Athena'yı herkes benim kadar katlanılmaz buluyordur. Sizi istisnasız her an gölgede bırakan biriyle arkadaş olmak zor iş ne de olsa. Muhtemelen kimse Athena'ya tahammül edemiyordur çünkü onunla asla boy ölçüşemedikleri ve ölçüşemeyecekleri gerçeğine tahammül edemiyorlardır. Benim burada olma sebebimse bu kadar zavallı olmam muhtemelen.

Dolayısıyla o gece Georgetown'da gürültülü ve aşırı pahalı bir teras barda Athena'yla yalnızız. O iyi vakit geçirdiğini ispatlamak gibi bir görevi varmışçasına kokteylleri ardı ardına yuvarlarken ben içimdeki onun ölmesini dileyen kaltağı susturmak için içiyorum.

Athena'yla koşullar bizi bir araya getirdiği için arkadaş olduk. Yale'daki ilk senemizde aynı katta kalıyorduk ve ikimiz de aklımız ermeye başladığından beri yazar olmak istediğimizi bildiğimizi için lisans boyunca aynı yazarlık derslerinde bulduk kendimizi.

Kariyerimizin başlarında aynı edebiyat dergilerinde kısa öykülerimizi yayımlattık ve mezun olduktan birkaç sene sonra aynı şehre taşındık – o Georgetown’da prestijli bir kürsü almıştı, riwayete göre fakülte Athena’nın American Üniversitesi’nde konuk olarak verdiği bir dersten o kadar etkilenmişti ki İngiliz edebiyatı bölümü sırf onun için yaratıcı yazarlık kadrosu açmıştı; bense annemin kuzenlerinden birinin Rosslyn’de bir dairesi olduğu için taşınmışım şehre, bitkilerini sulamayı unutmamam koşuluyla ve sadece faturaları ödemem karşılığında evi bana kiralamıştı. Yani birbirimizde ruh ikizimizi bulmuş veya bizi birbirimize bağlayan, derin izler bırakan travmalar geçirmiş değildik – hep aynı yerlerdeydik sadece, aynı şeyleri yapıyorduk, dolayısıyla birbirimize arkadaşça davranmak işimize gelmişti.

Ne var ki, yola aynı noktadan çıksak da –Profesör Natalia Gaines’in Kısa Kurguya Giriş dersiydi bu nokta– mezuniyetten sonra kariyerlerimiz alabildiğine farklı yönlelere kaydı.

İlk romanımı Teach For America’da çalışıp can sıkıntısından kafayı sıyırdığım yıl bir ilham patlamasıyla yazdım. Her gün işten sonra eve geliyor, çocukluğumdan beri anlatmak istediğim hikâyenin taslağını çıkarmak üzere özene bezene çalışıyordum. *Akçaağacın Üzerinden* adlı, yas, kayıp ve kız kardeşlik üzerine zengin detaylarla dolu ve hafiften büyülü bir büyüme hikâyesiydi bu. Aşağı yukarı elli edebiyat ajanının kapısını çalıp sonuç alamadım, derken Evermore adlı küçük bir yayınevi başvurular için açık çağrı yaptı ve benim kitabım da seçildi. Verdikleri avans o esnada bana absürd gelmişti –on bin dolar peşin, kazancım bu rakamı geçtikten sonra da telif eklenecekti– ama bu Athena’nın ilk romanı için Penguin Random House’la altı haneli bir anlaşma yaptığını öğrenmemden önceydi tabii.

Evermore benim kitabım baskıya gitmeden üç ay önce kapandı. Kitabın hakları bana geri döndü. Mucizevi bir şekilde, ajanım –ki kendisi Evermore’un ilk teklifinden sonra kabul etmişti beni– hakları yirmi bin dolarlık bir avans karşılığında beş büyük

yayınevinden birine sattı bu kez – “Hiç fena bir anlaşma değil,” yazıyordu Publishers Marketplace’in* haberinde. Görünüşe göre nihayet tuttuğumu koparmıştım işte, şan, şöhrat ve başarı hayallerimin hepsi gerçek olacaktı ama sonra kitabın çıkış zamanı yaklaştı, ilk baskı on bin adetten beş bine, altı şehri kapsayan kitap turum Washington metrosu güzergâhındaki üç durağa indi ve meşhur yazarlardan geleceği vaat edilen övgüler bir türlü gelmedi. İkinci baskıyı hiç görmedim. Kitabım toplamda iki bin, taş çatlasa üç bin kopya satmıştır. Sonra ekonomi her yokuş aşağı gittiğinde yaşanan darboğazların birinde editörüm işten kovuldu ve beni Garrett diye bir adama verdiler, kendisi şu vakte kadar romanımı desteklemekle öyle az ilgilendi ki beni hepten unuttugundan şüpheleniyorum çoğu zaman.

Ama bu işler böyleymiş zaten, herkes böyle söyledi bana. Herkesin ilk deneyimleri boktanmış. Yayıncıların Al Birini Vur Ötekineymiş. New York’ta hep kaos hüküm sürüyormuş, bütün editörler ve tanıtımcılar düşük ücretlere haddinden fazla çalıştırılıyormuş ve çuval çuval incirler sürekli berbat ediliyormuş. Komşunun tavuğu kaz değilmiş. Bütün yazarlar yayıncısından nefret ediyormuş. Külkedisi hikâyeleri külliyan yalanmış – sıkı çalışmak, sebat etmek ve şans kapılarını tekrar tekrar çalmak lazımmış.

Madem öyle niçin bazı insanlar daha ilk denemelerinde yıldız mertebesine yükseliveriyor çabucak? Athena’nın ilk kitabı basılmadan altı ay önce, çok okunan yayıncılık dergilerinin birinde kocaman, seksi bir fotoğrafı çıkmıştı, haberin başlığı şöyleydi: “Yayın Dünyasının En Yeni Dehası İhtiyaç Duyduğumuz AAPI** Hikâyelerini Anlatmaya Geldi.” Yurtdışı hakları otuz ülkeye satılmıştı. Kitabı, eleştirmenlerin *New Yorker* ve *New York Times* gibi mecralarda bol keseden övgü ve tezahüratları eşliğinde piyasaya sürüldü ve bütün çoksatanlar listelerinde haftalarca en üst sıra-

* Yayın dünyasıyla ilgili haberlere yer veren ve yayın piyasasından insanları bir araya getiren bir site. –çn

** Asya Asıllı Amerikalılar ve Pasifik Adalılar. –çn

larda yer aldı. Ertesi seneki ödöl sezonunun nasıl geçeceği çok belliydi. Athena'nın ilk kitabı –ailesindeki bütün ölü kadınların hayaletlerini çağırabilen Çin asıllı Amerikalı bir kızı konu alan *Ses ve Yankı*– spekülâtif ve popüler edebiyat arasındaki çizgiyi mükemmel bir şekilde tutturan ender romanlardandı, dolayısıyla Booker, Nebula, Hugo ve Dünya Fantazi'ye aday gösterilip ikisini kazandı. Üstelik bu sadece üç yıl önceydi. O zamandan beri iki kitabı daha yayımlandı ve eleştirmenler camiasının ortak fikri Athena'nın giderek daha da iyi yazdığı yönünde.

Athena'nın yeteneksiz olduğunu söylemiyorum. Aksine, feci *iyi* bir yazar – yazdığı her şeyi okudum ve iyi edebiyatı görünce hakkını vermeyecek kadar kıskanç değilim. Ama Athena'nın etrafındaki halenin sebebinin yazdıkları olmadığı aşikâr. Olay tamamen *kendisi*. En basit şekliyle söyleyecek olursam, Athena Liu dehşet havalı biri. Adı –Athena Ling En Liu– bile havalı; bravo size Bay ve Bayan Liu, kızınızın adını koyarken klasikle egzotik'in mükemmel bir karışımını seçmişsiniz. Athena Hong Kong'da doğmuş, Sydney'yle New York arasında mekik dokuyarak büyümüş, okuduğu yatılı İngiliz okullarında o asortik ve kökeni anlaşılmaz aksanı edinmiş; uzun boylu ve dal gibi incecik, bütün eski balerinler gibi zarif, teni porselen gibi soluk ve uzun kirpikli kocaman kahverengi gözleriyle Çinli bir Anne Hathaway'e benziyor (bunu söylemem ırkçılık sayılmaz çünkü Athena bir seferinde kırmızı halılı etkinliklerden birinde "Annie"yle birlikte bir selfisini paylaşmış, yan yana dizilmiş dört iri ceylan gözün altına yalnızca "İkizler!" yazmıştı.)

İnanılmaz biri. Kelimenin tam manasıyla inanılmaz biri.

Dolayısıyla bütün güzel şeyler Athena'nın oluyor tabii çünkü sektör böyle işliyor. Yayın dünyası kendine bir şampiyon –yeterince çekici birini, havalı, genç ve, hadi ama, hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz, söyleyelim gitsin, yeterince "çeşitlilik" arz eden birini– seçer ve bütün parasıyla imkânlarını üstüne yağdırır. Müthiş keyfi bir durum yani. Ya da keyfi değil belki ama kişinin

kaleminin gücüyle hiçbir alakası olmayan etkenlere bağlı. Yukarıdakiler Athena'yı –güzel, Yale mezunu, çok uluslu, kuirliği müphem bir beyaz olmayan kadını– seçti. Bense altı üstü kahverengi gözlü, kahverengi saçlı, Philly'li June Hayward'ım – ve ne kadar sıkı çalışırsam çalışayım, ne kadar iyi yazarsam yazayım, asla Athena Liu olamayacağım.

Şimdiye kadar roket hızıyla yörüngemden çıkmış olmasını beklerdim. Ama dostane mesajlar gelmeye devam ediyor –yazın nasıl gidiyor bugün? hedeflediğin kelime sayısına ulaştın mı? teslim tarihine yetişirsin umarım!– davetlerinin de arkası kesilmiyor: El Centro'da *happy hour* margaritaları, Zaytinya'da brunchlar, U Street'te şiiir geceleri. Karşınızdakini gerçek anlamıyla tanımadan birlikte çok zaman geçirmeyi becerdiğiniz yüzeysel arkadaşlıklardan bizimkisi. Kardeşi olup olmadığını hâlâ bilmiyorum. O da erkek arkadaşlarımla ilgili tek bir soru sormadı. Ama takılmaya devam ediyoruz çünkü ikimiz de Washington'da olduğumuz ve yaş ilerledikçe yeni arkadaşlar edinmek zorlaştığı için böylesi daha münasip.

Dürüst olayım, Athena'nın beni neden sevdiğini pek bilmiyorum. Beni her gördüğünde sarılıyor. Haftada en az iki kez sosyal medya gönderilerimi beğeniyor. İki ayda bir, çoğunlukla da onun daveti üzerine bir şeyler içmeye çıkıyoruz. Ama ona ne sunduğuma dair hiçbir fikrim yok – ne nüfuzum, ne popülerliğim ne de benimle harcadığı vakti zahmete değer kılacak bir çevrem var.

İçten içe, Athena'nın benimle görüşmeyi tam da bu yüzden, onunla rekabet edemediğim için sevdiğinden şüphelendim hep. Dünyasını anlıyorum, öte yandan bir tehdit teşkil etmiyorum, başarıları benim o kadar uzağımda kalıyor ki zaferlerini yüzüme çığırırken kendini kötü hissetmiyor. Davayı baştan kaybettiğini bildiği için üstünlüğümüze meydan okumayan bir arkadaşımız olsun istemez miyiz? Kum torbası muamelesi yapabileceğimiz birine ihtiyaç duymaz mıyız hepimiz?

“O kadar da kötü olamaz,” diyor Athena. “Karton kapaklı baskıları birkaç ay öteleyeceklerini kastetmişlerdir eminim.”

“Ertelenmedi,” diyorum. “İptal edildi. Brett’in dediğine göre... yayın programlarında benim kitabıma uygun bir yer bulamamışlar.”

Omzuma vuruyor hafifçe. “Aman be, üzülme. Ciltli kitaplar-
dan daha çok telif alınıyor zaten! Her işte bir hayır var, ha?”

Telif aldığımı varsayman senin küstahlığın. Bunu yüksek sesle söylemiyorum. Patavatsızlıkları yüzünden Athena’ya kızdığınız-
da o kadar çok, o kadar abartarak mahcup oluyor ki buna katlan-
mak öfkemi bastırmaktan daha zor geliyor.

Graham adlı teras bardayız, ikili bir koltukta günbatımına karşı oturuyoruz. Athena ikinci *whisky sour*’unu yuvarlıyor, ben de üçüncü *pinot noir*’ımdayım. Yine aynı bayat konuya girdik, yayıncımla yaşadığım sıkıntılardan bahsediyoruz, çok pişmanım çünkü Athena’nın teselli ya da tavsiye niyetine söylediği her şey yarama tuz basıyor.

“Garrett’in tepesini attırmak istemiyorum,” diyorum. “Aslını istersen benimle işleri kalmasın diye opsiyonu reddetmeye can atıyor bence.”

“Ama sen de kendini biraz ağırdan sat, canım,” diyor Athena. “Sonuçta ilk kitabını o aldı, değil mi?”

“Hayır,” diyorum, “o almadı.” Bunları Athena’ya her seferinde hatırlatmam gerekiyor. Benim dertlerime gelince balık hafızalılığı tutuyor hep, bir şeyin aklında kalması için iki üç kez tekrarlamam lazım. “Kitabımı alan editör kovuldu, top Garrett’ta şimdi ama o da bu konuyu her konuşmamızda beni başından savıyor-muş gibi geliyor.”

“Hım, o zaman siktir et onu,” diyor Athena neşeyle. “Birer tane daha içelim mi?”

Burada içkiler manasızca pahalı ama Athena ısmarladığı için sıkıntı yok. Hep Athena ısmarlar zaten; ben teklif etmeyi bırakalı çok oldu. Athena’nın “pahalı” ya da “ucuz” gibi mefhumlara

hâkim olduğunu sanmıyorum. Yale'dan çıkıp banka hesabında yüz binlerce dolarla tam burslu bir yüksek lisans programına gitti. Bir seferine ona New York yayın dünyasında giriş seviyesindeki pozisyonlara yılda yaklaşık otuz beş bin dolar ödendiğini söylemiştim, “Çok mu yani?” diye sormuştu gözlerini kırpıştırıp.

“Ben bir *malbec* içerim,” diyorum. Kadehi on dokuz dolar.

“Tamamdır, bebek.” Athena kalkıp salına salına bara yürüyor. Barmen ona gülümsüyor ve Athena, Shirley Temple havalарına girip şaşkın bir çığlık atıyor, elleri ağzına ucuveriyor. Görünüşe göre bar taburesinde oturan beyefendilerden biri ona bir kadeh şampanya göndermiş. “Evet, kutlama yapıyoruz *gerçekten* de.” Zarif ve neşeli gülüşü müziğin üzerinde süzülüyor. “Arkadaşıma da aynısından alabilir miyim? Bu benden.”

Kimsenin bana şampanya yolladığı yok. Ama bu hep böyle zaten. Her dışarı çıktığımızda Athena kâh imza ve selfi isteyen hevesli okurların kâh onu büyüleyici bulan erkek ve kadınların ilgi yağmuruna tutulur. Ben mi? Ben görünmezim.

“Geldim.” Athena yanıma yerleşip içkimi uzatıyor. “Netflix toplantısını anlatayım ister misin? Off, Junie, manyak bir şeydi. *Kaplan Kral*’ın yapımcısıyla tanıştım. *Kaplan Kral* ya!”

Onun adına sevin, diyorum kendime. *Sevin gitsin işte, bırak bu gece onun gecesi olsun.*

İnsanlar kıskançlığı hep keskin, yeşil, zehirli bir şey gibi tarif ediyor. Mesnetsiz, sirkemsi, habis. Ama anladım ki kıskançlık, yazarlar cephesinde, daha çok korkuya benziyor. Kıskançlık, Twitter’da Athena’nın başarılarıyla ilgili haberleri –yeni kitap sözleşmelerini, aday olduğu ödülleri, özel baskıları, yurtdışı hakları için yapılan anlaşmaları– gördüğümde nabzımın aniden yükselmesi demek benim için. Kendimi mütemadiyen onunla karşılaştırmak ve hep eksik kalmak demek; yeterince iyi veya yeterince hızlı yazmadığımı, yeterli *olmadığımı*, asla da olmayacağımı düşünüp paniğe kapılmak demek. Kıskançlık sırf Athena’nın Netflix’le altı haneli bir anlaşma imzaladığını öğrendim diye

günlerce raydan çıkmam, kendi işime odaklanamamam, onun kitaplarını kitapçı vitrinlerinde her gördüğümde utanç batağına saplanmam, kendimden nefret etmem demek.

Tanıdığım her yazar başka bir yazar hakkında böyle hissediyor. Yazarlık bu denli yalnız bir faaliyet. Yarattığın şeyin herhangisi bir kıymeti olduğuna dair hiçbir güvencen yok, bu kör yarışta geride kaldığına dair her türlü işaret ümitsizlik çukurlarına atıyor seni. *Sen kendi önündeki kâğıda bak*, diyorlar. Ama diğer herkesin kâğıtları sürekli gözünün önünde uçuşurken bunu yapması zor.

Öte yandan, Athena'nın kendi editörüne, yayın dünyasının en önemli isimlerinden biri olan, onu "karanlıktan alıp gün ışığına çıkaran" ve yapmaya çalıştığı şeyi "yazarlık tekniği açısından noktası noktasına anlayan" Marlena Ng'ye ne kadar bayıldığını anlatmasını izlerken o kötücül kıskançlığı da hissetmiyor değilim. Athena'nın onu Disney'den fırlamış bir orman hayvanına benzetilen abes bir gürlük ve uzunluktaki kirpiklerle çevrili kahverengi gözlerine bakıp düşünüyorum, *Sen olmak nasıl bir şey acaba?* İmkânsız ölçüde mükemmel olmak, dünyadaki her güzel şeye sahip olmak nasıl bir his? Belki kokteyller yüzünden, belki de yazarlara özgü aşırı faal hayal gücümden, midemde ateş gibi bir burulma hissediyorum, parmaklarımı Athena'nın dut kırmızısına boyanmış dudakları arasından ağzına sokup yüzünü cart diye yırtasım geliyor, derisini portakal soyar gibi vücudundan tertemiz soyup kendi üstüme geçirmek gibi acayip bir isteğe kapılıyorum.

"Yani işte, dilimden *anlıyor*, kelimelerimle sevişiyor sanki. Zihin seksi gibi." Athena kıkırdıyor, sonra bütün sevimliliğiyle yüzünü buruşturuyor. Parmaklarımı burnuna sokmamak için kendimi zor tutuyorum. "Revizyon süreci sana da editörünle sevişmek gibi gelmiyor mu? Hani böyle birlikte kocaman, edebi bir bebek yapıyormuşsunuz gibi hissetmiyor musun?"

Sarhoş olduğunu anlıyorum. İki buçuk kadehle kafayı bulmuş, editörümünden enikonu nefret ettiğimi yine çoktan unutmuş.

Athena içmeyi bilmiyor. Bunu üniversitenin ilk senesinin ilk haftasında, son sınıf öğrencilerinden birinin East Rock'ta verdiği ev partisinde o klozete kusarken saçlarını tuttuğumda anladım. Lüks zevkleri var; İskoç viskileriyle ilgili bildiği her şeyle hava atmayı çok sever (o sadece “viski” der, bazen de “*Highland* viskisi”), ama henüz az bir şey içtiği hâlde yanakları kıpkırmızı, dili dolaşıyor. Athena sarhoş olmayı da sever ve sarhoş Athena her zaman kendini abartıp dramatikleşir.

Bu hâlini ilk kez San Diego'daki çizgi roman fuarında fark ettim. Otelin barındaki geniş bir masanın etrafında toplanmıştık, Athena kıpkırmızı kesilmiş yanaklarıyla gürültülü kahkahalar atıyor, bu esnada yanında oturan adamlar istekle memelerine bakıyordu, kısa süre sonra içlerinden birinin tacizci olduğu ifşa edilecekti Twitter'da. Athena, “Aman Yarabbim,” diyip duruyordu. “Buna hazır değilim. Her şeyi elime yüzüme bulaştıracamın kesin. Hiç hazır değilim. Sence benden nefret ediyorlar mıdır? Ya herkes benden alttan alta nefret ediyor ve kimse bana söylemiyorsa? *Sen* benden nefret etsen yüzüme söyler miydin?”

“Hayır, hayır,” diye rahatlatıyordu onu adam. “Kimse senden nefret edemez.”

Eskiden bunun ilgi çekmek için yaptığı bir numara olduğunu düşünüyordum ama ikimiz yalnızken de böyle. Çok savunmasızlaşıyor. Bir anda gözyaşlarına boğulacakmış veya cesaretini takınıp daha önce kimseye açmadığı sırlarını anlatıyormuş gibi konuşmaya başlıyor. İzlemesi zor bir şey bu. İnsanın elini kolunu bağlayan bir yanı var, beni hangisi daha çok korkutuyor bilemiyorum – böyle bir numara çekebilecek kadar manipülatif olması mı, yoksa söylediklerinin doğru olma olasılığı mı?

Bangır bangır müziğe ve basların titreşimlerine rağmen Graham ölü gibi – çok da şaşırtıcı değil, çarşamba gecesi sonuçta. İki adam gelip Athena'ya telefon numaralarını vermeye çalışıyor, Athena adamları kışkırtıyor. Mekânda bizden başka kadın yok. Ortam biraz korkutucu şekilde sessiz ve klostrofobik geliyor, iç-

kilerimizi bitirip çıkıyoruz bu yüzden. Gecenin sonuna geldiğimizi düşünerek biraz olsun rahatlıyorum – derken Athena evine davet ediyor beni, Dupont Circle’a yakın oturuyormuş, Lyft’le çabucak gidermişiz.

“Hadi ama,” diye ısrar ediyor. “Tam böyle zamanlar için sakladığım muhteşem bir viskim var – tadına bakman lazım.”

Yorgunum, üstelik o kadar eğlenmiyorum da –kıskançlık sarhoşken daha beter vuruyor– ama evini merak ediyorum ve sırf bu yüzden kabul ediyorum.

Ev gerçekten feci güzel. Athena’nın zengin olduğunu zaten biliyordum –çoksatın kitapların telifleri dişe dokunuyor gerçekten– ama *ne kadar* zengin olduğunu dokuzuncu kattaki yalnız yaşadığı bu iki artı bir daireye ayak basana kadar bilmiyordum şım meğer. Odalardan biri uyumak, biri yazmak için; tavan yüksek, parkeler ısıllı, pencereler boydan boya ve evin köşesini dönen bir balkon var. Evi minimalizm diye bağırın ama afili bir tarzda, hani şu her yerde gördüğümüz Instagram şöhretlerinin evleri tarzında döşemiş: şık ahşap mobilyalar, sade tasarımlı kitaplıklar, temiz, tek renk halılar. Bitkiler bile pahalı görünüyor. Dua çiçeklerinin altında hava nemlendirici tıslıyor.

“O zaman viski? Yoksa daha hafif bir şey mi?” Athena şarap dolabına işaret ediyor. Şarap dolabı var resmen. “Riesling’e ne dersin? Ya da *güzel* bir *savignon blanc*’ım var, tabii kırmızıdan gitmek istersen—”

“Viski,” diyorum çünkü gecenin geri kalanını atlatmanın tek yolu mümkün olduğunca sarhoş olmak.

“Sek mi, buzlu mu, yoksa *old-fashioned* mı?”

Viskinin nasıl içildiği hakkında hiçbir fikrim yok. “Ee, sen nasıl içiyorsan.”

“*Old-fashioned* öyleyse.” Mutfığa atıyor kendini. Hemen sonra içeride dolapların açılıp kapandığını, kap kacağın şingirdediğini duyuyorum. *Old-fashion*’ın bu kadar uğraştıracağını nereden bileyim?